

А.С. Мельниченко, студ., I курс, гр. РР-38, ГЕФ
Науковий керівник – к.і.н., доц. М.Е. Кругляк
Житомирський державний технологічний університет

НАРИС З ІСТОРІЇ СЕЛА БОНДАРІВКА

Бондарівка – село, центр сільської ради, розташоване за 40 км на південний захід від районного центру міста Коростень. Площа населеного пункту складає 336,7 га. Кількість дворів – 201. Назва села походить від роду занять місцевого населення, яке виготовляло дерев'яні вироби домашнього вжитку: відра, діжки тощо. Люди, які виготовляли діжки, називалися бондарями. Звідси назва села – Бондарівка. Крім того, раніше у селі переплавляли залізну руду, що залягала в навколишніх болотах. Це засвідчує назва окраїни села – Рудня. Цей населений пункт відомий з 1618 р. як містечко і власність Вислоцького Рафаїла Лицинського.

У другій чверті XVII ст. перейшло до київського підкоморія Стефана Немирича. Після розподілу маєтків між його синами у 1650 р. дісталось Юрію Немиричу. У 1680 р. село подароване генерал-майору польських військ Іллі Лонцькому. У 1685 р. перейшло до його дочки Катерини Шуйковської. У 1688 р. село було продане Вацлаву-Константину Зубчевському, у 1741 р. – Овруцькому підчашому Олександрю Гуревичу. У XVII–XIX ст. входило до складу Ушомирського маєтку поміщиків Гуревичів, Нововейських, Богушів. Земля в основному належала поміщику Нововейському – майже 2 тисячі десятин. 14 десятин було у користуванні церкви, що й до цього часу розташована в центрі села. Покровська дерев'яна церква збудована у 1899 р. на місці старого храму, що існував з кінця XVIII ст. У 1887 р. відкрито парафіяльну школу, її роботою керував священник Речичький.

У 1899 р. в селі нараховувалося 733 жителі на 129 дворів. У 1911 р. – 1099 жителів, 199 дворів, у 1926 р. – 1655 жителів і 302 двори. У 1941 р. – 884 жителі і 302 двори.

У 1915 р. через село прокладено залізницю Коростень–Новоград Волинський. У грудні 1917 р. встановлено радянську владу. Першим головою сільської ради обрали місцевого жителя Івана Глембу. У 1924 р. створено кредитно-кооперативне товариство «Хлібороб», яке у 1930 році реорганізовано в колгосп «Червоний промінь». У 1930 р. завершено колективізацію.

До початку Великої Вітчизняної війни в селі діяли 2 магазини, клуб, семирічна школа. На території Бондарівки поховано 25 воїнів 195-ої стрілецької дивізії, які загинули 27 липня – 5 серпня 1941 р. в оборонних боях з нацистськими окупантами. У 1943 р. село було звільнене від німецьких військ. З тих років воно почало відбудовуватися. У 1950 р. створено колгосп імені Володимира Леніна, на базі якого з'явилося СТОВ «Бондарівське», що орендувало 648 га землі і займалося виробництвом молока, м'яса та вирощуванням зернових культур. До числа закладів соціальної сфери входили такі: Бондарівська сільська дільнична лікарня на 20 ліжок та лікарська амбулаторія.

У селі діє будинок культури на 250 місць та бібліотека з фондом у 12 тис. томів. На території сільської ради працює два підприємства: ВАТ «Ушицький комбінат будівельних матеріалів» та ТОВ «Гулянецький щебзавод», діють дві пилорами та працюють 13 магазинів. А також є рибне господарство з розведення різних видів риби, таких як японський карась.

Землі колгоспу зараз взяли в оренду італійські інвестори, які вирощують такі культури, як кукурудза, льон, малина, смородина і різні злаки. На даний момент головою сільської ради є Олександр Васильович Остапчук. Директором школи працює Ніна Євгенівна Гаврилюк.

Головним лікарем лікарні є Василь Ярославович Петрів. Кількість населення суттєво зменшилась. За своє життя бореться школа, в якій на даний момент навчається 28 осіб, хоча тридцять років тому кількість учнів сягала 350. Тому над цим треба замислитися, адже в нас є така мальовнича природа, такі родючі землі.

Чому ж тоді нам все це не відроджувати і не спрямовувати цю річку в чисте русло, сповнене надії?